CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
EVGENI TANCHEV
prezentate la 1 iunie 2017 [1]

Cauza C-204/16 P

SolarWorld AG
împotriva

Consiliului Uniunii Europene

„Recurs – Dumping – Importuri de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză – Taxe definitive – Angajament – Admisibilitate – Anulare în parte – Separabilitate”

1. Prin prezentul recurs, SolarWorld AG (denumită în continuare „SolarWorld”) solicită Curții anularea ordonanței Tribunalului [2] prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea în anularea articolului 3 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1238/2013 al Consiliului (denumit în continuare „regulamentul în litigiu”) [3]. Articolul 1 din regulamentul în litigiu a instituit o taxă antidumping definitivă la importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin din China, în timp ce articolul 3 din regulamentul respectiv a scutit de taxa instituită prin articolul 1 importurile provenite de la societăți care s-au angajat să aplice un preț minim de import până la un anumit volum anual de importuri. În ordonanța atacată, Tribunalul a constatat că articolul 3 nu poate fi separat de restul regulamentului menționat, întrucât, prin simpla anulare a dispoziției în cauză, ar fi modificată însăși substanța regulamentului în litigiu. În consecință, acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea prin care s-a solicitat anularea în mod exclusiv a articolului 3.

2. Recursul de față ridică întrebarea dacă, atunci când un regulament instituie o taxă antidumping, iar apoi scutește de la plata taxei respective exportatorii a căror ofertă de angajament a fost acceptată, se poate solicita anularea întregii scutiri. În cazul unui răspuns afirmativ și dacă recursul va fi admis, taxa antidumping prevăzută de regulament va fi aplicabilă importurilor efectuate de societăți care și-au asumat anterior angajamentul. În cazul unui răspuns negativ și dacă recursul va fi admis, regulamentul va fi anulat în întregime, iar taxa prevăzută de regulamentul respectiv nu se va mai putea aplica. Ar reveni Comisiei sarcina să ia măsurile necesare pentru punerea în aplicare a hotărârii de anulare a ordonanței atacate, în special să aprecieze dacă poate fi acceptat un angajament revizuit sau dacă poate fi impusă o taxă fără nicio astfel de scutire.

1 Limba originală: engleza.

2 Ordonanța din 1 februarie 2016, SolarWorld și alții/Consiliul (T-141/14, EU:T:2016:67, denumită în continuare „ordonanța atacată”).

3 Regulamentul din 2 decembrie 2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii impuse pentru importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 325, p. 1).

I. Cadrul juridic

3. Articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului [4] prevede:

„(1) Se pot impune taxe provizorii în cazul în care a fost deschisă o anchetă în conformitate cu articolul 5, în cazul în care a fost publicat un aviz în acest sens, în cazul în care părților interesate li s-au oferit posibilități adecvate de a da informații și de a formula observații în conformitate cu articolul 5 alineatul (10), în cazul în care o examinare preliminară pozitivă a stabilit existența unui dumping și a unui prejudiciu care rezultă în urma acestuia pentru industria comunitară și în cazul în care interesul Comunității necesită o acțiune în vederea împiedicării producerii unui astfel de prejudiciu. […]

(2) Valoarea taxei antidumping provizorii nu trebuie să depășească marja de dumping stabilită provizoriu și trebuie să fie mai mică decât această marjă în cazul în care o taxă mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul suferit de industria comunitară.

[…]”

4. Potrivit articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază:

„Cu condiția ca în urma unei examinări preliminare pozitive să se fi constatat existența unui dumping și a unui prejudiciu, Comisia poate accepta oferte prin care exportatorii se angajează în mod voluntar și într-o manieră satisfăcătoare să-și revizuiască prețurile sau să nu mai facă exporturi la prețuri de dumping în cazul în care, în urma consultărilor specifice ale comitetului consultativ, aceasta este convinsă că prejudiciul cauzat de dumping este eliminat. În acest caz și atât timp cât aceste angajamente rămân în vigoare, taxele provizorii instituite de Comisie în temeiul articolului 7 alineatul (1) sau taxele definitive instituite de Consiliu în temeiul articolului 9 alineatul (4), după caz, nu se aplică importurilor produsului în cauză fabricat de întreprinderile prevăzute în decizia Comisiei privind acceptarea angajamentelor, cu modificările ulterioare. Creșterile de preț efectuate în temeiul acestor angajamente nu sunt mai mari decât este necesar pentru a se elimina marja de dumping și trebuie să fie mai scăzute decât marja de dumping în cazul în care sunt suficiente pentru a elimina prejudiciul cauzat industriei comunitare.”

5. Articolul 8 alineatul (9) din regulamentul de bază precizează:

„În caz de încălcare sau de retragere a unui angajament de către una dintre părți sau în caz de retragere a acceptării angajamentului de către Comisie, acceptarea angajamentului se retrage, după consultări, printr-o decizie sau printr-un regulament al Comisiei, după caz, iar taxa provizorie instituită de Comisie în conformitate cu articolul 7 sau taxa definitivă instituită de Consiliu în conformitate cu articolul 9 alineatul (4) se aplică automat, cu condiția ca exportatorul în cauză să fi avut posibilitatea să-și prezinte observațiile, cu excepția cazului în care și-a retras chiar el angajamentul.

[…]”

4 Regulamentul din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (versiune codificată) (denumit în continuare „regulamentul de bază”) (JO 2009, L 343, p. 51).

6. Articolul 9 alineatul (4) din regulamentul de bază prevede:

„În cazul în care din constatarea definitivă a faptelor reiese că există dumping și prejudiciu care rezultă din acesta și că interesul Comunității necesită o acțiune în conformitate cu articolul 21, Consiliul impune o taxă antidumping definitivă, hotărând cu privire la propunerea Comisiei, prezentată după consultarea comitetului consultativ. […] Valoarea taxei antidumping nu trebuie să depășească marja de dumping stabilită și trebuie să fie mai mică decât această marjă în cazul în care această taxă mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul adus industriei comunitare.”

II. Contextul procedurii

7. La data de 6 septembrie 2012, Comisia a deschis o procedură antidumping privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie originare din China[5]. Această procedură a fost deschisă în urma unei plângeri depuse de EU Pro Sun, o asociație de producători europeni de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie.

8. La data de 8 noiembrie 2012, Comisia a deschis o procedură antisubvenție privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie originare din China[6].

9. La data de 4 iunie 2013, Comisia a adoptat Regulamentul (UE) nr. 513/2013, prin care a fost instituită o taxă antidumping provizorie la importurile de produse vizate din China[7]. Taxa antidumping provizorie menționată a luat forma unei taxe *ad valorem*.

10. Acțiunea în anularea Regulamentului nr. 513/2013 introdusă de doi producători europeni de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie, printre care SolarWorld, a fost respinsă prin ordonanța Tribunalului[8]. Recursul împotriva ordonanței menționate a fost respins prin ordonanța Curții[9].

11. Prin scrisoarea adresată Comisiei la 27 iulie 2013, Camera de Comerț a Chinei pentru Importul și Exportul de Mașini și Produse Electronice (denumită în continuare „CCCME”) și un grup de producători-exportatori au prezentat o ofertă de angajament constând în aplicarea unui preț minim de import (denumit în continuare „prețul minim de import”) până la un anumit nivel anual de importuri care corespunde performanței lor pe piață. O taxă *ad valorem* urma să se aplice importurilor care depășesc volumul în cauză. La data de 2 august 2013, Comisia a adoptat Decizia 2013/423/UE prin care a acceptat angajamentul oferit[10]. În aceeași zi, Comisia a adoptat Regulamentul (UE) nr. 748/2013[11], care a modificat Regulamentul nr. 513/2013 pentru a lua în considerare acceptarea angajamentului respectiv.

5 Aviz de deschidere a unei proceduri antidumping privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (de exemplu, celule și plachete) originare din Republica Populară Chineză (JO 2012, C 269, p. 5).

6 Aviz de deschidere a unei proceduri antisubvenție privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (de exemplu, celule și plachete) originare din Republica Populară Chineză (JO 2012, C 340, p. 13).

7 Regulamentul din 4 iunie 2013 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule și plachete) originare sau expediate din Republica Populară Chineză și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 182/2013 prin care se supun înregistrării importurile de acest tip originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 152, p. 5).

8 Ordonanța din 14 aprilie 2015, SolarWorld și Solsonica/Comisia (T-393/13, nepublicată, EU:T:2015:211).

9 Ordonanța din 10 martie 2016, SolarWorld/Comisia (C-312/15 P, nepublicată, EU:C:2016:162).

10 Decizia din 2 august 2013 de acceptare a unui angajament oferit în legătură cu procedura antidumping privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (celule și plachete) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (2013/423/UE) (JO 2013, L 209, p. 26).

11 Regulamentul din 2 august 2013 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 513/2013 de instituire a unei taxe antidumping provizorii la importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule și plachete) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 209, p. 1).

12. La data de 2 decembrie 2013, Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu, prin care a fost instituită o taxă antidumping definitivă la importurile de produse vizate din China. Prin articolul 1 din regulamentul în litigiu, Consiliul a instituit o taxă *ad valorem*. Articolul 2 a prevăzut că se percep definitiv sumele constituite cu titlu de taxă provizorie în temeiul Regulamentului nr. 513/2013. Articolul 3 a exceptat de la taxa instituită la articolul 1 importurile facturate de societăți ale căror angajamente au fost acceptate și care au fost prevăzute în anexa la Decizia de punere în aplicare 2013/707/UE a Comisiei [12].

13. Decizia 2013/707 a fost adoptată de Comisie la 4 decembrie 2013. Prin decizia menționată, Comisia a acceptat angajamentul modificat oferit de CCCME și un grup de producători-exportatori (denumit în continuare „angajamentul") pentru perioada de aplicare a taxei antidumping definitive. Ea a acceptat angajamentul nu doar în legătură cu procedura antidumping, ci și în ceea ce privește procedura antisubvenție.

14. La data de 2 decembrie 2013, Consiliul a adoptat Regulamentul (UE) nr. 1239/2013, prin care a instituit o taxă compensatorie definitivă la importurile de produse vizate din China [13]. Prin articolul 1, a fost impusă o taxă antisubvenție *ad valorem*. Potrivit articolului 2, importurile facturate de societăți din partea cărora Comisia a acceptat un angajament și ale căror denumiri au fost înscrise în anexa la Decizia 2013/707 au fost scutite de această taxă antisubvenție.

15. Acțiunea în anularea Deciziei 2013/423 și a Deciziei 2013/707 a fost respinsă prin ordonanța Tribunalului [14]. Recursul împotriva ordonanței menționate a fost respins prin ordonanța Curții [15].

16. Prin scrisoarea din data de 15 septembrie 2014, Comisia a acceptat, în conformitate cu clauza 3.5 din angajament, cererea prin care CCCME a solicitat ajustarea în sens descrescător a prețului minim de import. La 16 februarie 2017, Tribunalul a respins acțiunea introdusă de SolarWorld în anularea deciziei cuprinse în scrisoarea din 15 septembrie 2014 a Comisiei [16].

III. Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

17. La data de 28 februarie 2014, SolarWorld și încă doi producători europeni de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie, și anume Brandoni solare SpA (denumită în continuare „Brandoni solare") și Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (denumită în continuare „Solaria Energia"), au introdus o acțiune în anularea articolului 3 din regulamentul în litigiu.

18. Prin ordonanța atacată, Tribunalul a respins acțiunea ca fiind inadmisibilă.

19. Tribunalul a amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, anularea în parte a unui act al Uniunii nu este posibilă decât în măsura în care elementele a căror anulare este cerută pot fi separate de restul actului, și anume atunci când anularea în parte a actului nu are ca efect modificarea substanței acestuia. În prezenta cauză, s-a solicitat anularea doar în cazul articolului 3 din regulamentul în litigiu. Anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar conduce la aplicarea taxei antidumping tuturor importurilor care provin de la producătorii-exportatori a căror ofertă de angajament a fost acceptată. Aceasta ar conferi un domeniu de aplicare mai larg taxei antidumping, întrucât, potrivit regulamentului în litigiu, taxa menționată nu se aplică decât importurilor provenind

12 Decizia din 4 decembrie 2013 de confirmare a acceptării unui angajament oferit în legătură cu procedurile antidumping și antisubvenție privind importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză pentru perioada de aplicare a măsurilor definitive (2013/707/UE) (JO 2013, L 325, p. 214).

13 Regulamentul din 2 decembrie 2013 de instituire a unei taxe compensatorii definitive la importurile de module fotovoltaice pe bază de siliciu cristalin și componentele lor cheie (și anume celule) originare sau expediate din Republica Populară Chineză (JO 2013, L 325, p. 66).

14 Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia (T-507/13, EU:T:2015:23).

15 Ordonanța din 10 martie 2016, SolarWorld/Comisia (C-142/15 P, nepublicată, EU:C:2016:163).

16 Hotărârea din 16 februarie 2017, SolarWorld/Comisia (T-783/14, EU:T:2017:88).

de la producători-exportatori care nu au subscris la angajament, iar importurile respective reprezintă 30 % din importurile totale ale produsului în cauză. Prin urmare, articolul 3 nu poate fi separat de restul regulamentului în litigiu. Acțiunea în anularea în mod exclusiv a articolului 3 a fost respinsă ca inadmisibilă.

20. Întrucât a respins acțiunea pentru motivul că anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar fi modificat substanța regulamentului în litigiu, Tribunalul nu a analizat celălalt motiv de inadmisibilitate invocat de Consiliu, și anume acela că SolarWorld, Brandoni solare și Solar Energia nu au avut calitate procesuală activă pentru contestarea articolului 3 din regulamentul în litigiu.

IV. Procedura în fața Curții și concluziile părților

21. Prin recursul introdus la 11 aprilie 2016, SolarWorld solicită Curții declararea recursului ca fiind admisibil și fondat, anularea ordonanței atacate și fie soluționarea fondului cauzei și anularea articolului 3 din regulamentul în litigiu, fie trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal. De asemenea, SolarWorld solicită Curții obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

22. Consiliul solicită Curții respingerea recursului și obligarea SolarWorld la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului și procedurii desfășurate în fața Tribunalului.

23. Comisia solicită Curții respingerea recursului ca nefondat și obligarea SolarWorld la plata cheltuielilor de judecată.

V. Apreciere privind motivele de recurs

24. SolarWorld a invocat două motive de recurs. În primul rând, aceasta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a statuat că articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat. În al doilea rând, ea afirmă că, prin respingerea acțiunii sale ca inadmisibilă, Tribunalul a încălcat articolele 47 și 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

A. Primul motiv de recurs

1. Argumentele părților

25. Prin intermediul primului motiv de recurs, SolarWorld susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a statuat, la punctele 53-60 din ordonanța atacată și în special la punctele 55 și 59 din ordonanța respectivă, că articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat.

26. În primul rând, SolarWorld afirmă că angajamentul privind prețul minim de import prevăzut la articolul 3 din regulamentul în litigiu, precum și taxele antidumping *ad valorem* instituite la articolul 1 din regulamentul în cauză sunt două forme de măsuri antidumping. Ca atare, ele au același scop (eliminarea prejudiciului suferit de industria Uniunii) și trebuie să fie stabilite la un nivel care să asigure eliminarea unui asemenea prejudiciu. Prin urmare, înlocuirea unei măsuri antidumping (angajamentul) cu alta (taxele) nu modifică substanța regulamentului în litigiu. Motivul este că domeniul de aplicare al regulamentului respectiv implică impunerea de măsuri antidumping în cazul tuturor importurilor care fac obiectul unui dumping, indiferent de forma lor. În ceea ce privește

hotărârile citate la punctul 57 din ordonanța atacată, ele nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât, în cazul hotărârilor menționate, anularea în parte ar fi condus la o *modificare substanțială* a domeniului de aplicare al actului în litigiu, în timp ce, în cazul de față, anularea în parte a regulamentului în litigiu ar conduce doar la o *schimbare a formei* măsurilor antidumping impuse.

27. În al doilea rând, SolarWorld susține că regulamentul de bază în sine prevede înlocuirea unei măsuri antidumping cu alta care are o formă diferită. Articolul 8 alineatul (9) din regulamentul menționat prevede că, atunci când un angajament este încălcat sau retras ori acceptarea sa este retrasă de Comisie, taxele antidumping instituite se aplică automat.

28. În al treilea rând, SolarWorld subliniază că, în cazul în care Tribunalul ar fi anulat articolul 3 din regulamentul în litigiu pentru motivul că, după cum susține SolarWorld, prețul minim de import nu a fost stabilit la un nivel care să elimine prejudiciul suferit de industria Uniunii, aceasta nu ar fi condus în mod necesar la impunerea unor taxe. Comisia și Consiliul puteau să respecte hotărârea care a determinat anularea prin acceptarea unui preț minim de import revizuit stabilit la un nivel care să elimine prejudiciul.

29. În al patrulea rând, SolarWorld susține că nu contează că anularea în mod exclusiv a articolului 3 din regulamentul în litigiu ar conduce la impunerea taxelor antidumping prevăzute la articolul 1 din regulamentul respectiv tuturor importurilor care fac obiectul unui dumping, în timp ce anterior ele se aplicau doar în cazul a 30 % din aceste importuri. Nu se modifică astfel domeniul de aplicare al regulamentului în litigiu, întrucât el implică impunerea de *măsuri* antidumping la toate importurile care fac obiectul unui dumping. Prin urmare, procentul de asemenea importuri cărora li se aplică o anumită formă de măsuri antidumping este irelevant.

30. Consiliul susține că primul motiv de recurs este inadmisibil, întrucât, în primul rând, acesta reproduce pur și simplu un argument invocat în fața Tribunalului și, în al doilea rând, el se bazează pe chestiuni de fapt care nu sunt supuse controlului judiciar exercitat de Curte, cu excepția situației în care sensul clar al probelor a fost denaturat, fapt care nu a fost susținut de SolarWorld.

31. Pe fond, Consiliul afirmă că primul motiv de recurs trebuie să fie respins. În primul rând, distincția realizată de SolarWorld între măsurile antidumping și taxele antidumping este artificială. Atunci când regulamentul de bază face referire la „măsuri” are în vedere de regulă taxele, de exemplu, în titlurile articolelor 7 și 9. În al doilea rând, Consiliul arată că anularea în mod exclusiv a articolului 3 din regulamentul în litigiu ar conduce la aplicarea taxelor antidumping prevăzute la articolul 1 din regulamentul respectiv *tuturor* importurilor, în timp ce anterior ele se aplicau numai importurilor care depășeau un anumit volum anual, și anume doar *unei părți* a importurilor care făceau obiectul unui dumping. Ar fi modificată astfel substanța regulamentului în litigiu. În al treilea rând, Consiliul susține că angajamentul nu ar putea fi pus în aplicare fără taxe. Motivul este că angajamentul are un domeniu de aplicare limitat (el se aplică doar până la un anumit volum al importurilor, dincolo de care se aplică taxele). În al patrulea rând, la aprecierea interesului industriei Uniunii, Consiliul și Comisia au ținut cont de efectele prețului minim de import. În al cincilea rând, nivelul taxelor a fost stabilit astfel încât, combinat cu prețul minim de import, să elimine prejudiciul suferit de industria Uniunii. Prin urmare, regulamentul în litigiu se bazează pe efectul combinat al taxelor și al angajamentului asupra economiei. Nu este sigur că, în lipsa angajamentului, Consiliul ar fi instituit taxe antidumping la toate importurile care fac obiectul unui dumping.

32. Comisia susține că primul motiv de recurs este nefondat.

33. În primul rând, este irelevant că atât angajamentul, cât și taxele antidumping sunt măsuri antidumping și, ca atare, au același scop (repararea prejudiciului suferit de industria Uniunii). Ceea ce contează este că, prin înlocuirea celui dintâi cu cele din urmă, ar fi modificată substanța regulamentului în litigiu. Motivul este că angajamentul și taxele au fost apreciate în întregul lor în raport cu eliminarea prejudiciului și cu interesul Uniunii. Mai mult, un angajament și taxele antidumping au efecte diferite. În timp ce veniturile suplimentare generate de un angajament revin exportatorului, veniturile provenite din taxe ajung în bugetul Uniunii.

34. În al doilea rând, Comisia nu acceptă argumentul invocat de SolarWorld potrivit căruia hotărârile citate la punctul 57 din ordonanța atacată nu sunt aplicabile în prezenta cauză. Comisia subliniază că, în hotărârile respective, anularea în parte a fost refuzată nu din cauză că ar fi determinat modificări substanțiale ale domeniului de aplicare al actului în litigiu, ci întrucât ar fi modificat substanța sa. În mod similar, în cazul de față, Tribunalul a constatat că prin anularea în mod exclusiv a articolului 3 din regulamentul în litigiu ar fi modificată substanța regulamentului menționat. Acest lucru se explică prin faptul că prin anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar fi extins domeniul de aplicare al *taxelor antidumping* pentru că ele s-ar aplica importurilor anterior scutite. Contrar argumentelor prezentate de SolarWorld, Tribunalul nu a considerat că, prin anularea în parte, ar fi modificat domeniul de aplicare al *regulamentului în litigiu*.

35. Potrivit Comisiei, nu se poate susține că SolarWorld nu are interesul să solicite anularea întregului regulament în litigiu (întrucât articolul 1 din acest regulament impune taxe concurenților săi chinezi). Motivul este că, la introducerea unei acțiuni în anularea întregului regulament, SolarWorld ar fi putut să solicite suspendarea efectelor hotărârii până la adoptarea de către instituțiile competente a măsurilor necesare pentru respectarea hotărârii menționate (altfel spus, până la readoptarea de către instituțiile respective a unui regulament care să instituie taxe antidumping). Solicitarea anulării în mod exclusiv a articolului 3 este, potrivit expresiei utilizate de Comisie, o „eroare de strategie contencioasă” care nu poate fi remediată prin prezenta procedură.

36. Comisia a concluzionat că Tribunalul a statuat în mod corect că anularea în parte nu poate fi admisă. Dacă ar constata că articolul 3 din regulamentul în litigiu este nelegal, Tribunalul ar putea doar să anuleze întregul regulament și să lase Consiliul și Comisia să decidă ce formă de măsuri antidumping trebuie să fie adoptate în vederea respectării hotărârii sale. Doar prin anularea întregului regulament în litigiu poate fi respectat echilibrul instituțional prevăzut în tratate.

37. CCCME nu a depus observații scrise. Totuși, în cursul ședinței, a fost de acord cu opinia Consiliului și a Comisiei potrivit căreia articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat.

2. Apreciere

a) Admisibilitate

38. Consiliul susține că primul motiv de recurs este inadmisibil, întrucât, în primul rând, acesta reproduce pur și simplu un argument privind separabilitatea invocat în fața Tribunalului și, în al doilea rând, el se bazează pe chestiuni de fapt care nu sunt supuse controlului judiciar exercitat de Curte.

39. În opinia noastră, excepția de inadmisibilitate ridicată de Consiliu trebuie să fie respinsă.

40. În primul rând, este adevărat că, drept răspuns la o excepție de inadmisibilitate ridicată de Consiliu, SolarWorld a susținut în primă instanță că dispoziția în cauză poate fi disociată de restul regulamentului în litigiu. Totuși, SolarWorld arată în mod clar în observațiile sale scrise depuse la Curte care sunt punctele din ordonanța atacată care, în opinia sa, sunt afectate de o eroare de drept, în special punctul 55 (care ține de domeniul de aplicare mai larg al taxelor antidumping, în cazul

anulării în mod exclusiv a articolului 3), punctul 57 (în care Tribunalul analizează hotărâri anterioare referitoare la cerința privind separabilitatea) și punctul 59 (în care Tribunalul concluzionează că articolul 3 nu poate fi separat de restul regulamentului în litigiu). Prin urmare, SolarWorld nu solicită o simplă reexaminare a cererii adresate Tribunalului, iar Curtea poate să exercite controlul asupra ordonanței atacate [17].

41. În al doilea rând, aspectul dacă articolul 3 din regulamentul în litigiu poate fi considerat separabil de restul regulamentului respectiv în sensul jurisprudenței și, ca atare, poate fi anulat singur nu este o chestiune de fapt. Este o chestiune care ține de calificarea juridică pe care Curtea are competența să o verifice [18].

42. În consecință, considerăm că primul motiv de recurs este admisibil.

b) Fond

43. Prin intermediul primului motiv de recurs, SolarWorld susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a statuat că articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat.

44. Amintim că, în timp ce articolul 1 din regulamentul în litigiu instituie taxe antidumping sub forma taxelor *ad valorem*, articolul 3 prevede că importurile care fac obiectul dumpingului „sunt exceptate de la taxa antidumping instituită la articolul 1, cu condiția ca […] o societate prevăzută în anexa la [Decizia 2013/707] să fi fabricat, expediat și facturat produsele […]”. Anexa la Decizia 2013/707 enumeră toți producătorii-exportatori a căror ofertă de angajament a fost acceptată de Comisie. Potrivit Deciziei 2013/423, acest angajament constă într-un preț minim de import până la un anumit volum anual de importuri, volumul respectiv corespunzând performanței actuale pe piață a producătorilor-exportatori [19].

45. Potrivit unei jurisprudențe constante, anularea în parte a unei măsuri de drept al Uniunii este posibilă numai dacă elementele a căror anulare este solicitată pot fi separate de restul actului. Această condiție de separabilitate nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a măsurii ar avea ca efect modificarea substanței acestuia, fapt care trebuie apreciat în temeiul unui criteriu obiectiv, iar nu al unui criteriu subiectiv, legat de voința politică a autorității care a adoptat actul în cauză [20]. Verificarea caracterului separabil al unor elemente ale unui act al Uniunii presupune examinarea domeniului de aplicare al acestora, pentru a evalua dacă o anulare a acestor elemente ar modifica spiritul și substanța actului respectiv [21].

46. Prin anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar fi modificată substanța regulamentului în litigiu? În opinia noastră, răspunsul este negativ.

47. De la bun început, trebuie să arătăm că o eroare care afectează taxa antidumping poate să determine, la fel ca o eroare care viciază o constatare de fapt, modificarea substanței regulamentului care instituie taxe antidumping.

17 Hotărârea din 19 ianuarie 2017, Comisia/Total și Elf Aquitaine (C-351/15 P, EU:C:2017:27, punctele 30-34).

18 Hotărârea din 1 octombrie 2014, Consiliul/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punctele 15-19).

19 A se vedea considerentele (5) și (6) ale Deciziei 2013/423.

20 Hotărârea din 6 decembrie 2012, Comisia/Verhuizingen Coppens (C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 38).

21 Hotărârea din 12 noiembrie 2015, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-121/14, EU:C:2015:749, punctul 21).

48. Fără îndoială, constatările de fapt ale instituțiilor referitoare la stabilirea dumpingului, a prejudiciului, a legăturii de cauzalitate și a interesului Uniunii sunt de natură să modifice, în cazul anulării lor, substanța unui regulament care instituie taxe antidumping, întrucât, în lipsa unuia dintre elementele menționate, nu se poate impune nicio taxă [22]. De exemplu, o eroare la stabilirea valorii normale poate conduce doar la anularea întregului regulament care impune taxe antidumping, dat fiind că „valoarea normală este o condiție esențială pentru determinarea nivelului aplicabil al taxei antidumping” [23].

49. O eroare care afectează taxa antidumping poate cu atât mai mult să modifice substanța regulamentului care instituie taxa respectivă. Motivul este că scopul unui asemenea regulament este tocmai impunerea unei taxe în vederea eliminării prejudiciului suferit de industria Uniunii.

50. În această privință, trebuie să facem trimitere la hotărârea recentă a Tribunalului în cauza Canadian Solar [24]. În Hotărârea Canadian Solar, Regulamentul nr. 1238/2013, al cărui articol 3 este atacat în prezenta procedură, a fost atacat în întregime de anumiți producători-exportatori chinezi și de importatorul lor asociat. Consiliul și Comisia au susținut în special, în primul rând, că reclamanții nu au niciun interes în anularea articolului 3 (întrucât, în cursul procedurii administrative, aceștia au solicitat adoptarea articolului 3), în al doilea rând, că articolul 1 nu poate fi separat de restul actului, astfel încât, în al treilea rând, acțiunea în anularea în întregime a regulamentului în litigiu este inadmisibilă. Tribunalul a statuat mai întâi că acțiunile împotriva unui regulament care instituie taxe antidumping definitive, introduse de părți al căror angajament a fost acceptat, sunt admisibile, în al doilea rând, că articolul 1 nu poate fi separat de restul regulamentului în litigiu, astfel încât, în al treilea rând, acțiunea în anularea în întregime a regulamentului în litigiu este admisibilă. În special, Tribunalul a considerat că „o eroare care poate să invalideze aprecierile instituțiilor care au condus la adoptarea articolului 1 din [regulamentul în litigiu] ar modifica substanța însăși a regulamentului respectiv. Articolul 3 […] ar deveni caduc în mod automat în măsura în care stabilește o scutire de la plata taxelor antidumping instituite în virtutea articolului 1 din regulamentul menționat” [25].

51. În opinia noastră, Tribunalul a statuat în mod corect, în Hotărârea Canadian Solar, că articolul 1 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat. Totuși, pentru motivele prezentate mai jos, nu rezultă că articolul 3 nu este separabil de restul regulamentului în litigiu.

52. În primul rând, subliniem că articolul 1 din regulamentul în litigiu nu stabilește nicio condiție pentru impunerea taxelor. În special, impunerea taxelor nu este condiționată de încălcarea sau de retragerea angajamentului. Prin urmare, în cazul anulării în mod exclusiv a articolului 3 din acest regulament, articolul 1 s-ar aplica la fel ca în prezent în temeiul regulamentului în litigiu, astfel cum a fost adoptat de Consiliu (doar fără derogare).

22 A se vedea articolul 7 alineatul (1) și articolul 9 alineatul (4) din regulamentul de bază.

23 Hotărârea din 15 septembrie 2016, PT Wilmar Bioenergi Indonesia și PT Wilmar Nabati Indonesia/Consiliul (T-139/14, nepublicată, EU:T:2016:499, punctul 109). Această hotărâre a fost atacată cu un recurs aflat pe rolul Curții [a se vedea cauza Consiliul/PT Wilmar Bioenergi Indonesia și PT Wilmar Nabati Indonesia (C-603/16 P)].

24 Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul (T-162/14, nepublicată, EU:T:2017:124, denumită în continuare „Hotărârea Canadian Solar”). Împotriva acestei hotărâri s-a formulat recurs, care este pendinte în fața Curții [a se vedea Canadian Solar Emea și alții/Consiliul (C-236/17 P)].

25 Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul (T-162/14, nepublicată, EU:T:2017:124, punctul 45).

53. În schimb, articolul 3 din regulamentul în litigiu prevede o derogare de la articolul 1. În consecință, în situația anulării în mod exclusiv a articolului 1, prețul minim de import stabilit în angajament s-ar aplica în locul taxelor, în timp ce, potrivit regulamentului în litigiu, astfel cum a fost adoptat de Consiliu, articolul 3 se aplică doar ca o scutire de la plata taxelor prevăzute la articolul 1[26].

54. Prin urmare, este irelevant că, după cum a susținut SolarWorld, taxele antidumping prevăzute la articolul 1 din regulamentul în litigiu și angajamentul la care face referire articolul 3 din regulamentul respectiv sunt două forme de măsuri antidumping care au același scop, și anume eliminarea prejudiciului suferit de industria Uniunii. Ceea ce contează este că o măsură constituie o scutire de la cealaltă și că, în consecință, anularea celei dintâi nu ar avea aceleași urmări ca anularea celei din urmă.

55. Rezultă că, în timp ce anularea articolului 1 din regulamentul în litigiu ar modifica substanța regulamentului menționat, anularea în mod exclusiv a articolului 3 din cuprinsul acestuia nu ar avea un asemenea efect. Motivul pentru care, în Hotărârea Canadian Solar[27], s-a considerat că articolul 1 nu poate fi separat de restul regulamentului în litigiu, și anume acela că articolul 3 constituie o derogare de la articolul 1, este tocmai motivul pentru care articolul 3 trebuie să fie considerat separabil.

56. Concluzia menționată este susținută de faptul că, în orice situație în care angajamentul nu se aplică sau încetează să se aplice, trebuie să se plătească taxele prevăzute la articolul 1 din regulamentul în litigiu. După cum am arătat mai sus, prețul minim de import stabilit în cadrul angajamentului se aplică doar până la un anumit volum anual de importuri. Importurile care depășesc volumul în cauză sunt supuse taxelor prevăzute la articolul 1 din regulamentul în litigiu. Mai mult, potrivit articolului 8 alineatul (9) din regulamentul de bază, în caz de încălcare sau de retragere a angajamentului de către una dintre părți sau în caz de retragere a acceptării angajamentului de către Comisie, taxele stabilite la articolul 1 din regulamentul în litigiu „se aplică automat”. Acceptarea angajamentului a fost într-adevăr retrasă în cazul anumitor producători-exportatori, pentru motivul că au încălcat obligațiile care le revin în temeiul angajamentului (în special, obligațiile lor referitoare la prețul minim de import sau obligațiile lor de raportare)[28] ori pentru motivul că au dorit să își retragă angajamentul[29]. Taxele prevăzute la articolul 1 din regulamentul în litigiu au fost aplicate imediat[30].

57. În al doilea rând, este irelevant că, în urma anulării în mod exclusiv a articolului 3 din regulamentul în litigiu, taxele antidumping stabilite la articolul 1 s-ar aplica tuturor importurilor, în timp ce în prezent se aplică doar importurilor efectuate de exportatori care nu și-au asumat angajamentul, și anume pentru 30 % din toate importurile.

26 Instituțiile puteau alege să instituie o taxă pentru prețuri minime în locul taxei *ad valorem* impuse de articolul 1 din regulamentul în litigiu [a se vedea, de exemplu, Regulamentul (CE) nr. 1334/1999 din 21 iunie 1999 de impunere a unei taxe antidumping definitive la importurile de oxid de magneziu originar din Republica Populară Chineză (JO 1999, L 159, p. 1)]. De asemenea, ele puteau să stabilească o combinație între o taxă pentru prețuri minime și o taxă *ad valorem* [a se vedea Regulamentul (CE) nr. 985/2003 al Consiliului din 5 iunie 2003 de modificare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul nr. 1334/1999, JO 2003, L 143, p. 1].

27 Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul (T-162/14, nepublicată, EU:T:2017:124).

28 Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/866 al Comisiei din 4 iunie 2015 de retragere a acceptării angajamentului pentru trei producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2015, L 139, p. 30); Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/1403 al Comisiei din 18 august 2015 de retragere a acceptării angajamentului pentru un producător-exportator în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2015, L 218, p. 1); Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2018 al Comisiei din 11 noiembrie 2015 de retragere a acceptării angajamentului pentru doi producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2015, L 295, p. 23); Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1045 al Comisiei din 28 iunie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru un producător-exportator în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2016, L 170, p. 5); Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/2146 din 7 decembrie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru doi producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2016, L 333, p. 4).

29 Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/115 al Comisiei din 28 ianuarie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru un producător-exportator în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2016, L 23, p. 47); Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1998 al Comisiei din 15 noiembrie 2016 de retragere a acceptării angajamentului pentru cinci producători-exportatori în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2013/707 (JO 2016, L 308, p. 8).

30 A se vedea considerentul (96) al Regulamentului 2015/866, considerentul (34) al Regulamentului 2015/1403, considerentul (70) al Regulamentului 2015/2018, considerentul (16) al Regulamentului 2016/115, considerentul (55) al Regulamentului 2016/1045, considerentul (23) al Regulamentului 2016/1998 și considerentul (45) al Regulamentului 2016/2146.

58. În acest sens, arătăm că anularea în mod exclusiv a articolului 3 nu ar extinde domeniul de aplicare al regulamentului în litigiu, întrucât, potrivit articolului 1, taxele sunt instituite pentru toate importurile. Importurile realizate de societățile care și-au asumat angajamentul sunt doar scutite de taxe, după cum reiese cu claritate din aspectul că, în cazul încălcării sau al retragerii angajamentului, taxele se aplică în mod automat.

59. Chiar dacă ar trebui să se considere că anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar extinde domeniul de aplicare al *taxelor antidumping*, acest fapt ar fi irelevant, după cum susține SolarWorld, întrucât domeniul de aplicare al *regulamentului în litigiu* nu ar fi modificat. În urma anulării în mod exclusiv a articolului 3, articolul 1 ar avea exact același domeniu de aplicare ca regulamentul în litigiu, astfel cum a fost adoptat de Consiliu.

60. Prin urmare, în opinia noastră, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a statuat, la punctul 55 din ordonanța atacată, că substanța regulamentului în litigiu ar fi modificată, întrucât anularea în mod exclusiv a articolului 3 „ar avea drept consecință […] să confere un domeniu de aplicare mai larg taxelor antidumping decât cel care rezultă din aplicarea regulamentului [în litigiu], astfel cum a fost adoptat de Consiliu”.

61. În al treilea rând, în ceea ce privește hotărârile citate la punctul 57 din ordonanța atacată, și anume Ordonanța Carbunión [31], Hotărârea Du Pont de Nemours [32], Hotărârea Germania/Parlamentul și Consiliul [33] și Ordonanța Government of Gibraltar/Comisia [34], considerăm că situațiile vizate de acestea au fost distincte de cea din prezenta cauză.

62. În Ordonanța Carbunión [35], Curtea a statuat că nu se poate solicita anularea în mod exclusiv a condițiilor în care un ajutor de stat acordat industriei cărbunelui a fost declarat compatibil cu piața internă. Potrivit deciziei privind compatibilitatea, ajutorul în cauză a fost un „ajutor pentru închidere”, care era „destinat în mod specific acoperirii pierderilor aferente producției curente ale unităților de producție a cărbunelui”. Astfel, compatibilitatea sa cu piața internă a fost condiționată de existența „unui plan de închidere al cărui termen-limită nu [a depășit] data de 31 decembrie 2018” [36]. În consecință, Curtea a constatat că scopul deciziei privind compatibilitatea a fost „stabilirea unui cadru juridic special pentru închiderea minelor de cărbune necompetitive”. Prin anularea numai a dispoziției care prevede condiția respectivă ar fi modificată substanța deciziei Consiliului privind compatibilitatea, întrucât aceasta „ar avea drept efect înlăturarea [cerinței] referitoare la termen, ceea ce înseamnă că minele de cărbune necompetitive nu ar trebui să își înceteze activitatea până la 31 decembrie 2018, ci ar putea să primească în continuare ajutor de stat în mod nelimitat, contrar scopului [deciziei Consiliului privind compatibilitatea]” [37]. În schimb, în prezenta cauză, prin anularea articolului 3, nu ar fi eliminată nicio condiție sub rezerva căreia au fost instituite taxele antidumping prevăzute la articolul 1, întrucât nu există asemenea condiții. Prin urmare, Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctul 57 din ordonanța atacată, că situația din cauza Carbunión este similară cu cea din prezenta procedură.

31 Ordonanța din 11 decembrie 2014, Carbunión/Consiliul (C-99/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2446, denumită în continuare „Ordonanța Carbunión”).

32 Hotărârea din 12 aprilie 2013, Du Pont de Nemours (France) și alții/Comisia (T-31/07, nepublicată, EU:T:2013:167, denumită în continuare „Hotărârea Du Pont de Nemours”).

33 Hotărârea din 5 octombrie 2000, Germania/Parlamentul și Consiliul (C-376/98, EU:C:2000:544, denumită în continuare „Hotărârea Germania/Parlamentul și Consiliul”).

34 Ordonanța din 12 iulie 2012, Government of Gibraltar/Comisia (C-407/11 P, nepublicată, EU:C:2012:464, denumită în continuare „Ordonanța Government of Gibraltar/Comisia”).

35 Ordonanța din 11 decembrie 2014, Carbunión/Consiliul (C-99/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2446).

36 Articolul 3 alineatul (1) din Decizia 2010/787/UE din 10 decembrie 2010 privind ajutorul de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive (JO 2010, L 336, p. 24).

37 Ordonanța din 11 decembrie 2014, Carbunión/Consiliul (C-99/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2446, punctele 28 și 31).

63. În Hotărârea Du Pont De Nemours [38], Curtea a statuat că nu se poate solicita anularea în mod exclusiv a dispoziției din Directiva 91/414/CEE [39] care a fixat data de 30 iunie 2008 pentru expirarea perioadei de înscriere a flusilazolului (o substanță activă utilizată în fungicide pentru culturile agricole) în anexa I la directiva menționată (un produs de uz fitosanitar poate fi autorizat de un stat membru numai dacă substanța activă pe care o conține este enumerată în anexa respectivă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile stabilite în cuprinsul său). Potrivit Curții, scopul Directivei 91/414 este „asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului”. În consecință, anularea în mod exclusiv a condiției referitoare la termen „ar determina includerea flusilazolului în anexa I la [această] directivă […] după 30 iunie 2008”, altfel spus includerea substanței respective în anexa I „cu restricții mai puțin severe decât cele ale directivei [menționate]”, al cărei domeniu de aplicare ar fi astfel modificat [40]. Pe de altă parte, în prezenta cauză, impunerea taxelor antidumping nu este supusă niciunei condiții. Mai mult, fără îndoială, anularea articolului 3 din regulamentul în litigiu nu poate conduce la taxe mai ridicate sau mai scăzute, întrucât nivelurile taxelor în cauză sunt stabilite la articolul 1 din regulamentul menționat.

64. Prin Hotărârea Germania/Parlamentul și Consiliul [41], Curtea a anulat în întregime Directiva 98/43/CE [42], care interzicea publicitatea și sponsorizarea în favoarea produselor din tutun, pentru motivul că ea nu se putea întemeia pe articolul 100a din tratat (acum, după modificare, articolul 114 TFUE), care conferă Consiliului competența de a adopta măsuri privind apropierea reglementărilor care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne. Motivul a fost că interzicerea prin Directiva 98/43 a tuturor formelor de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun nu putea fi justificată prin necesitatea eliminării obstacolelor în calea liberei circulații a publicității prin intermediul mass-media sau a liberei prestări a serviciilor în domeniul publicității. Totuși, potrivit Curții, acest lucru este valabil doar în ceea ce privește interzicerea publicității în favoarea produselor din tutun pe articolele din hoteluri (postere, umbrele de soare, scrumiere) și interzicerea spoturilor publicitare în cinematografe, întrucât interzicerea unor asemenea forme de publicitate nu putea facilita comerțul cu produsele în cauză. Acest lucru nu este valabil în cazul interzicerii publicității în favoarea produselor din tutun în periodice, în reviste și în ziare, întrucât interzicerea acestei forme de publicitate putea să faciliteze libera circulație a produselor în domeniul presei [43]. Totuși, Curtea a anulat Directiva 98/43 în întregime. Motivul a fost că, „dat fiind caracterul general al interdicției publicității și a sponsorizării în favoarea produselor din tutun, prevăzută de [Directiva 98/43], anularea parțială a acesteia ar implica modificarea de către Curte a dispozițiilor directivei” [44]. După cum a observat avocatul general Fennelly, „legitimitatea potențială a unei interdicții privind publicitatea prin anumite mijloace de informare nu se suprapune cu nicio formulare distinctă și separabilă din [Directiva 98/43]”. Prin urmare, potrivit exprimării avocatului general, anularea parțială „ar implica reformularea creativă de către Curte a măsurii prin interpretare. Nu există nicio dispoziție în mod evident separabilă care să se preteze la o simplă ordonanță de anulare” [45]. În schimb, în prezenta cauză, articolul 3 din regulamentul în litigiu poate face obiectul unei asemenea simple ordonanțe de anulare.

38 Hotărârea din 12 aprilie 2013, Du Pont de Nemours (France) și alții/Comisia (T-31/07, nepublicată, EU:T:2013:167).

39 Directiva din 15 iulie 1991 privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar (JO 1991, L 230, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 10, p. 30).

40 Hotărârea din 12 aprilie 2013, Du Pont de Nemours (France) și alții/Comisia (T-31/07, nepublicată, EU:T:2013:167, punctul 85).

41 Hotărârea din 5 octombrie 2000, Germania/Parlamentul și Consiliul (C-376/98, EU:C:2000:544).

42 Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 1998 privind armonizarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în materie de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun (JO 1998, L 213, p. 9).

43 Hotărârea din 5 octombrie 2000, Germania/Parlamentul și Consiliul (C-376/98, EU:C:2000:544, punctele 98 și 99).

44 Hotărârea din 5 octombrie 2000, Germania/Parlamentul și Consiliul (C-376/98, EU:C:2000:544, punctul 117).

45 Concluziile avocatului general Fennelly prezentate în cauza Germania/Parlamentul și Consiliul (C-376/98, EU:C:2000:324, punctul 127).

65. În Ordonanța Government of Gibraltar/Comisia [46], Curtea a statuat că se putea solicita numai anularea Deciziei 2009/95/CE în întregime [47]. Prin Decizia 2009/95, Comisia a inclus un sit din Gibraltar pe lista siturilor de importanță comunitară în sensul Directivei 92/43/CEE a Consiliului (denumită în continuare „Directiva habitate”) [48]. Government of Gibraltar nu a putut solicita anularea Deciziei 2009/95 doar în măsura în care a extins situl respectiv asupra unor zone geografice de pe teritoriul Regatului Unit. Potrivit Curții, zonele geografice diferite din care se susținea că era format situl în cauză nici nu erau menționate în Decizia 2009/95. În plus, în sistemul Directivei habitate, un sit nu poate fi divizat în zone diferite [49]. În cadrul Ordonanței Government of Gibraltar/Comisia a rezultat cu claritate din dispozițiile Directivei habitate că un sit care îndeplinește condițiile pentru identificarea ca sit de importanță comunitară trebuie să fie evaluat în întregul său. Dimpotrivă, în prezenta cauză, este irelevant că taxele antidumping și angajamentul au fost evaluate împreună în ceea ce privește prejudiciul suferit de industria Uniunii. Motivul este că, dacă ar fi considerat că doar combinația dintre taxe și angajament poate să elimine prejudiciul respectiv, instituțiile nu ar fi impus prețul minim de import sub forma unei scutiri de taxe.

66. Concluzionăm că jurisprudența citată de Tribunal la punctul 57 din ordonanța atacată nu se aplică în prezenta cauză.

67. În al patrulea rând, contrar argumentelor Comisiei, anularea în mod exclusiv a articolului 3 din regulamentul în litigiu nu ar modifica echilibrul instituțional dintre Consiliu și Comisie, pe de o parte [50], și instanțele Uniunii, pe de altă parte [51].

68. Subliniem că anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar conduce doar la aplicarea unei măsuri adoptate anterior de Consiliu și de Comisie, și anume a articolului 1. Curtea nu ar decide să impună un anumit tip de măsuri antidumping (taxe *ad valorem* și nu, de exemplu, o taxă cu valoare fixă). De asemenea, ea nu ar calcula nivelul unor astfel de taxe.

69. Mai mult, nu se poate susține că prin anularea în parte a unui act al Uniunii poate fi modificat echilibrul instituțional, întrucât, în primul rând, competența conferită Curții de articolul 264 primul paragraf TFUE de a anula un act de drept al Uniunii în întregime implică posibilitatea ca actul respectiv să fie anulat numai parțial [52] și, în al doilea rând, competența menționată nu este nelimitată pentru că, după cum am arătat mai sus, anularea în parte nu poate determina modificarea substanței actului [53].

70. Prin urmare, considerăm că primul motiv de recurs este fondat și că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a statuat că articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat. Rezultă că ordonanța atacată trebuie să fie anulată.

46 Ordonanța din 12 iulie 2012, Government of Gibraltar/Comisia (C-407/11 P, nepublicată, EU:C:2012:464).

47 Decizia din 12 decembrie 2008 de adoptare, în temeiul Directivei 92/43/CEE a Consiliului, a unei a doua liste actualizate a siturilor de importanță comunitară pentru regiunea biogeografică mediteraneeană (JO 2009, L 43, p. 393).

48 Directiva din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO 1992, L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109).

49 Ordonanța din 12 iulie 2012, Government of Gibraltar/Comisia (C-407/11 P, nepublicată, EU:C:2012:464, punctele 31-33).

50 Trebuie să observăm că, după intrarea în vigoare a Regulamentului (UE) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2014 de modificare a anumitor regulamente privind politica comercială comună în ceea ce privește procedurile de adoptare a anumitor măsuri (JO 2014, L 18, p. 1), Comisia este cea care adoptă taxe antidumping definitive, iar nu Consiliul. A se vedea în acest sens Scharf, T., „Decision-Making in EU Trade Defence Cases After Lisbon: An Institutional Anomaly Addressed?”, în Herrmann, C., Simma, B., și Streinz, R. (ed.), *Trade Policy between Law, Diplomacy and Scholarship. Liber amicorum in memoriam Horst G. Krenzler*, Springer, 2015, p. 395-406.

51 Argumentul Comisiei este următorul. Revine Comisiei și Consiliului sarcina să decidă care măsură antidumping trebuie să fie impusă. Totuși, anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar determina înlocuirea angajamentului la care face referire articolul 3 cu taxele antidumping prevăzute la articolul 1. Altfel spus, această anulare ar permite Curții să decidă care măsură antidumping trebuie să fie impusă. Prin urmare, anularea în mod exclusiv a articolului 3 ar modifica echilibrul instituțional dintre Comisie și Consiliu, pe de o parte, și instanțele Uniunii, pe de altă parte. Doar anularea regulamentului în litigiu în întregime ar permite respectarea echilibrului instituțional, întrucât ar reveni Comisiei și Consiliului sarcina să instituie noi măsuri antidumping în vederea respectării hotărârii care stabilește anularea.

52 Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza Comisia/Verhuizingen Coppens (C-441/11 P, EU:C:2012:317, punctul 25).

53 Concluziile avocatului general Tesauro prezentate în cauza Franța și alții/Comisia (C-68/94 și C-30/95, EU:C:1997:54, punctul 142).

71. Totuși, pentru exhaustivitate, vom analiza acum al doilea motiv de recurs.

B. Al doilea motiv de recurs

1. Argumentele părților

72. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, SolarWorld susține că, prin faptul că a statuat, la punctele 53-60 din ordonanța atacată și, în special, la punctele 55 și 59 din ordonanța respectivă, că acțiunea este inadmisibilă,Tribunalul a încălcat articolele 47 și 20 din cartă.

73. Cu privire la încălcarea articolului 47 din cartă, SolarWorld susține că, deși s-a considerat că sunt vizați în mod individual de reglementări care instituie măsuri antidumping, producătorii din Uniune ar fi privați de orice cale de atac *efectivă* dacă nu ar putea să solicite anularea în parte a reglementărilor în cauză. În acest sens, SolarWorld subliniază că acțiunile sale în anularea Regulamentului nr. 513/2013, a Deciziei 2013/423 și a Deciziei 2013/707 au fost respinse ca inadmisibile.

74. Referitor la încălcarea articolului 20 din cartă, SolarWorld susține că, în măsura în care a respins ca inadmisibilă acțiunea sa prin care a solicitat anularea în parte a regulamentului în litigiu, statuând totodată că acțiunea exportatorilor chinezi în anularea regulamentului menționat este admisibilă, Tribunalul nu a tratat producătorii din Uniune și exportatorii chinezi în mod egal.

75. Consiliul consideră că al doilea motiv de recurs trebuie să fie respins. Acesta a arătat în special că articolul 47 din cartă nu a fost destinat să schimbe sistemul de control judiciar prevăzut de tratate și în mod deosebit normele privind admisibilitatea acțiunilor formulate direct în fața instanțelor Uniunii. În ceea ce privește încălcarea articolului 20 din cartă, motivul respectiv este inadmisibil, întrucât nu a fost invocat în fața Tribunalului. Oricum, el este nefondat pentru că SolarWorld și producătorii chinezi nu au fost tratați în mod diferit. Motivul este că SolarWorld ar fi putut să solicite anularea întregului regulament în litigiu.

76. Comisia susține că al doilea motiv de recurs este nefondat. Referitor la încălcarea articolului 47 din cartă, Comisia subliniază, în primul rând, că dispoziția în cauză nu a fost destinată să schimbe sistemul de control judiciar prevăzut de tratate, în al doilea rând, că SolarWorld a introdus de fapt o acțiune în anularea Deciziei 2013/423 și a Deciziei 2013/707 și, în al treilea rând, că ar fi putut să introducă o acțiune în anularea întregului regulament în litigiu. În legătură cu încălcarea articolului 20 din cartă, Comisia susține că SolarWorld și exportatorii chinezi nu au fost tratați în mod diferit, întrucât SolarWorld ar fi putut să introducă o acțiune în anularea întregului regulament în litigiu și ar fi putut să solicite suspendarea efectelor hotărârii până la înlocuirea regulamentului menționat cu un nou regulament care să impună taxe antidumping mai mari.

2. Apreciere

a) Admisibilitate

77. Potrivit Consiliului, motivul întemeiat pe încălcarea articolului 20 din cartă este inadmisibil din cauză că nu a fost invocat în fața Tribunalului.

78. Este adevărat că SolarWorld nu a invocat un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 20 din cartă în replica sa la excepția de inadmisibilitate ridicată de Consiliu în fața Tribunalului. Prin urmare, în opinia noastră, al doilea motiv de recurs este inadmisibil în măsura în care se întemeiază pe încălcarea articolului 20 din cartă.

79. Totuși, pentru exhaustivitate, vom analiza mai jos aspectul dacă, prin respingerea acțiunii introduse de SolarWorld ca fiind inadmisibilă, Tribunalul a încălcat articolul 20 din cartă.

b) Fond

80. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, SolarWorld susține că, prin respingerea acțiunii sale ca inadmisibilă, Tribunalul a încălcat articolele 47 și 20 din cartă.

81. În opinia noastră, al doilea motiv de recurs trebuie să fie respins.

82. În primul rând, în ceea ce privește presupusa încălcare a articolului 47 din cartă, este adevărat că, după cum am menționat mai sus, acțiunea introdusă de SolarWorld în vederea anulării Deciziei 2013/707, prin care Comisia a acceptat oferta de angajament a producătorilor-exportatori, a fost respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că „o decizie de acceptare a unei oferte de angajament […] nu produce efecte juridice de natură să afecteze direct situația juridică a producătorilor din Uniune, [cum este SolarWorld]” [54]. Acțiunea societății SolarWorld în anularea deciziei cuprinse în scrisoarea Comisiei din 15 septembrie 2014, prin care Comisia a ajustat prețul minim de import stabilit în cadrul angajamentului, a fost respinsă de Tribunal pe fond, „fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea sa” [55].

83. Totuși, observăm că, potrivit Explicațiilor cu privire la cartă, articolul 47 „nu avea ca obiect modificarea sistemului de control jurisdicțional prevăzut în tratate și, în special, a normelor privind admisibilitatea acțiunilor formulate direct în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene” [56]. În consecință, există o jurisprudență constantă în sensul că este necesară interpretarea condițiilor de admisibilitate prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE din perspectiva dreptului fundamental la protecție jurisdicțională efectivă, dar o asemenea interpretare nu poate avea ca efect ignorarea condițiilor prevăzute în mod expres în tratatul menționat [57].

84. Mai mult, întrebarea ridicată în fața Curții este dacă se poate introduce o acțiune în vederea anulării în mod exclusiv a articolului 3 din regulamentul în litigiu. În cazul în care Curtea va considera că dispoziția respectivă nu poate fi separată de restul actului, poate fi introdusă totuși o acțiune în anularea regulamentului în litigiu în întregime. În acest sens, nu se poate susține că anularea în întregime a regulamentului menționat nu ar fi utilă pentru SolarWorld. Motivul este că SolarWorld ar putea să solicite anularea regulamentului în litigiu în întregime și să solicite Curții suspendarea efectelor anulării în cauză până la adoptarea de către instituții a măsurilor necesare pentru punerea în aplicare a hotărârii care determină anularea sa [58].

85. Prin urmare, considerăm că motivul întemeiat pe încălcarea articolului 47 din cartă trebuie să fie respins.

54 Ordonanța din 14 ianuarie 2015, SolarWorld și alții/Comisia (T-507/13, EU:T:2015:23, punctul 52).

55 Hotărârea din 16 februarie 2017, SolarWorld/Comisia (T-783/14, nepublicată, EU:T:2017:88, punctul 59).

56 Explicațiile cu privire la Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2007, C 303, p. 17).

57 Hotărârea din 24 noiembrie 2016, Ackermann Saatzucht și alții/Parlamentul și Consiliul (C-408/15 P și C-409/15 P, nepublicată, EU:C:2016:893, punctul 50), și Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul (C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 98).

58 Hotărârea din 12 aprilie 2013, Du Pont de Nemours (France) și alții/Comisia (T-31/07, nepublicată, EU:T:2013:167, punctul 99).

86. În al doilea rând, referitor la încălcarea articolului 20 din cartă, în opinia noastră, în cazul în care Curtea va aprecia că articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului menționat și că SolarWorld nu poate solicita anularea sa în parte, SolarWorld nu ar fi tratată diferit față de producătorii-exportatori. După cum am menționat mai sus, din Hotărârea Canadian Solar a Tribunalului rezultă că producătorii-exportatori nu pot solicita anularea în parte a regulamentului în litigiu (întrucât articolul 1 nu este separabil de restul acelui regulament) [59].

87. În consecință, în situația în care va considera că motivul întemeiat pe încălcarea articolului 20 din cartă este admisibil, Curtea ar trebui, în opinia noastră, să respingă acest motiv ca nefondat.

88. Concluzionăm că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a statuat că articolul 3 din regulamentul în litigiu nu poate fi separat de restul regulamentului în cauză. Rezultă că ordonanța atacată trebuie să fie anulată.

89. Potrivit articolului 61 din Statutul Curții, atunci când o hotărâre sau o ordonanță este anulată în recurs, Curtea poate fie să trimită cauza Tribunalului, fie să soluționeze ea însăși litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată.

90. În prezenta cauză, Tribunalul nu a examinat în ordonanța atacată chestiunea dacă SolarWorld are calitatea procesuală activă pentru a solicita anularea articolului 3 din regulamentul în litigiu, care a fost contestată în primă instanță de Consiliu. Ea nu a fost menționată nici în observațiile scrise depuse de părți la Curtea de Justiție. Același lucru este valabil în cazul motivelor referitoare la fondul recursului. Prin urmare, litigiul nu este în stare de judecată și nu permite pronunțarea unei hotărâri definitive.

91. În consecință, cauza trebuie să fie trimisă spre rejudecare la Tribunal, iar cererea privind cheltuielile de judecată să se soluționeze odată cu fondul.

VI. Concluzie

92. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții:

– anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 1 februarie 2016, SolarWorld și alții/Consiliul, T-141/14;

– trimiterea cauzei T-141/14 spre rejudecare la Tribunalul Uniunii Europene și

– soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

59 Hotărârea din 28 februarie 2017, Canadian Solar Emea și alții/Consiliul (T-162/14, nepublicată, EU:T:2017:124, punctul 45).